Sahabelere yetişilmez; ama örnek alınır

Yusuf Salihoğlu: “Günümüzde sahabe gibi yaşamak mümkün müdür?”

Günümüzde değil; hiçbir devirde ve hiçbir çağda sahabelere yetişilmez; sahabe gibi olunmaz. Fakat her çağda ve her zamanda sahabeler örnek alınırlar, model alınırlar.

Üstad Bedîüzzaman Hazretlerinin ifadesiyle, peygamberlerden sonra insanoğlunun en faziletlileri Peygamber Efendimiz Aleyhissalâtü Vesselâm’ın sahabeleridir. Sahabelerin mertebesine hiçbir şekilde yetişilmez. Çünkü onlar Peygamber Efendimiz Aleyhissalâtü Vesselâm’ı “peygamber” olarak görmüşler, iman etmişler ve “sohbeti” ile müşerref olmuşlardır. Peygamber sohbeti onlara, sair evliyanın senelerle seyr ü sülûkla elde ettikleri feyze ve nura, “bir dakikada” ulaştıran bir mertebe ve yükseliş vermiştir.1

Ebû Musa el-Eş’ârî radiyallahü anh anlatmıştır: “Bir gün evden çıktım ve içimden: ‘Vallahi bu gün Resûlullah Aleyhissalâtü Vesselâm’dan ayrılmayacağım ve bütün gün onunla birlikte olacağım’ diye ahdettim. (Ebû Musa mescide geliyor, Hazret-i Peygamber’i (asm) soruyor. Ona: ‘Resûlullah mescitten çıktı ve şu yöne doğru gitti’ diyorlar.) Bunun üzerine ben de mescitten çıktım ve Resûlullah’ı (asm) sora sora izi üzerinde gittim. Nihayet Resûlullah’ı (asm) Erîs kuyusunun bahçesinde buldum. Bu bahçenin kapısı hurma dalından yapılmıştı. Resûlullah (asm) abdest aldı ve Erîs Kuyusunun ağzına serinlemek için oturdu. Ben de kalkıp Resûlullah’ın (asm) yanına vardım. Resûlullah’a (asm) selâm verdim. Sonra geri dönüp kapının yanına oturdum. Kendi kendime:

“Bu gün ben Resûlullah’ın (asm) kapıcısı olayım” diye karar verdim. Bu sırada Ebû Bekir (ra) geldi. Kapıyı itti. Ben:

“Kimdir o?” dedim. O:

“Ebû Bekir” dedi. Ben:

“Biraz müsaade et” dedim. Sonra gittim:

“Ya Resûlallah! Kapıda bekleyen Ebû Bekir’dir. Yanınıza gelmek için izin istiyor”

dedim. Resûlullah (asm):

“Ona izin ver ve kendisini Cennetle müjdele!” buyurdu. Hemen geriye döndüm ve:

“Gir!” dedim. Sonra: “Resulullah seni Cennet’le müjdeliyor” dedim.

Ebû Bekir girdi ve Hazret-i Peygamber’in (asm) sağ yanına oturdu.

Ben kapıya döndüm. Kapı tekrar çaldı. Ben:

“Kimdir o?” dedim. O:

“Ömer bin Hattab’tır” dedi. Ben:

“Biraz bekle!” dedim. Sonra Resûlullah’a (asm) geldim, selâm verdim ve:

“Ya Resulallah! Ömer bekliyor. Yanınıza gelmek için izin istiyor” dedim.

Resulullah (asm):

“Ona izin ver ve kendisini Cennet’le müjdele” buyurdu.

Ömer’e geldim ve:

“Buyur” dedim. Sonra: “Resulullah seni Cennet’le müjdeliyor” diye haber verdim.

Ömer girdi ve Resûlullah’ın (asm) sol yanına oturdu. Ben kapıya döndüm.

Az sonra kapı yeniden çaldı. Kardeşim abdest alıp bana yetişecekti. Gelenin o olmasını diledim.

“Kimdir o?” dedim. O:

“Osman bin Affan” dedi. Ben:

“Biraz bekle” dedim. Ve Hazret-i Peygamber’e (asm) gelip haber verdim. Resulullah (asm):

“Ona izin ver ve kendisine isabet edecek olan belâ ve musibetle birlikte Cennet’le müjdele” buyurdu.

Döndüm ve Hazret-i Osman’a (ra):

“Gir” dedim. “Resûlullah (asm) seni, sana isabet edecek olan belâ ve musibetle birlikte seni Cennet’le müjdeliyor” diye ilâve ettim.

O da girdi ve Resûlullah’ın (asm) karşısına oturdu.”2

Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm’a en zor zamanlarında yardım eden, onun (asm) nurlu sohbetlerinden yüksek feyiz alarak doğrudan ve hiç aracısız zahirden hakikate geçen sadık arkadaşları, yani sahabeler, yani Ashab-ı Güzin, tam mânâsıyla birer Peygamber Yıldızıdır. İnsanlık tarihinde Peygamberlerden sonra gelmiş en şerefli nesil ve en hayırlı topluluktur. Bedîüzzaman Hazretlerinin ifadesiyle, her biri hak, hakkaniyet, sıdk ve doğruluk için, canlarını, mallarını, anne ve babalarını, kavim ve kabilelerini feda eden birer fedaidirler.3 Günümüzde elbette onlar örnek alınarak yaşanabilir.

Allah feyizlerini üstümüzden eksik etmesin. Âmin.

Dipnotlar:
1- Sözler, s. 451
2- Müslim, Fadâili’s-Sahâbe, 29
3- Mektûbât, s. 121